

Wessely Gábor

Dokis sztorik

Gyógypillantás

Gyógypillantás. Az ilyen találó, szellemes szavak villámgyorsan elterjednek a hétköznapi nyelvhasználatban. Én M-től hallottam először, aki a tizenéves lányát vitte orvoshoz, egy balul végző strandolás után. A lánykának sikerült úgy felszippantani a vizet, hogy az a füljárataiba került, és belülről feszítette a dobhártyáját. A szakrendelő már bezárt, maszek dokit kerestek a fürdővárosban. Az megtekintette a gyereket, s az ötezer forintos gyógypillantás után, tízezerért kitisztította a füleket. Visszarendelte őket másnapra, kontrollra. Akkor megint ötezerbe került a gyógypillantás.

Hát igen. Az egészségügy alulfinanszírozott.

Nyalásra alkalmatlan

Mivel az alkohol fertőtlenít, Bandi bátyót sokáig egyetlen kórokozó sem tudta megtámadni. Legényember lévén nagyon vigyázott az egészségére. Tisztában volt azzal, hogy bulizó társ bármikor akad a kalandvagyó fehérenép között, de olyat bajosan találna a városban, aki ápolná. Azokat a parlagon hagyott szépasszonyokat szerette, akiknek a férje éjszakai szolgálatot adó rendőr vagy tűzoltó volt. Nappal nem szaladhattak el hozzá lázat mérni.

Tehát rendesen ivott, hogy ne betegdjön meg. Ám egy alkalommal, mi-

kor hegyi túrára adta a fejét, és másfél napig nem jutott kocsmaközelbe, csúnyán megfázott. Már volt vagy ötven éves, amikor életében először elment a körzeti orvoshoz.

A doktornő persze azzal kezdte, hogy nyújtsa ki a nyelvét. De Bandi bátyónak ez nem ment, mert a nyelve hegye le volt növe. Elő-előfordul az ilyen születési rendellenesség, de a bába egy nyisszantással meg szokta oldani a problémát. Nála nem oldotta meg. Egy életen át nem tudta kiölni a nyelvét. Szerencséje, hogy nem kígyónak született.

A doktornő álmélkodott:

– Hogy tud maga ezzel nyalni?

Bandi bátyó visszakérdezett:

– Mit?

Ami (nem) látszik

Betegként egyelőre még nem, de látogatóként már többször megfordultam ezen a pszichiátriai osztályon. Egy alkalommal az egyik hozzátartozómat kísértem be. Megmutatták neki, hogy melyik szoba, melyik szekrényébe pakolja a cuccait. Nem volt ott rám szükség, kimentem a társalgóba, ahol az ápolók és az ápoltak meccset néztek. Egyszer csak riadtan jön az én rokonom, hogy valaki leesett az ágyról.

– Akkor szóljon, ha mind leesik! – mordult rá az ügyeletes, miközben le nem vette a szemét a képernyőről, mert a csapata gólhelyzetben volt.

Máskor meg egy hazafuvarozandó ismerősömrre vártam a folyosón ücsörögve, ahol egymást érték az események. Egy zilált hajú hölgy megkérdezte: – Te mióta vagy benn?

Mentegetőztem, hogy csak most jöttem, de már mással volt elfoglalva. Valaki krémest evett, és ő is megkívánta. A magántulajdon szentségét nem ismerte, úgyhogy ebből rendes kis cseppetaté keletkezett.

Ez az, ami látszik. A dilinós viselkedés. A felszín megkapargatásával azonban megrázó történetek bukkanak elő. Családi tragédiák – pia, narkó, megcsalás, gyilkosság, öngyilkosság – idézik elő a zavarodottságot. Na meg a túlpörgés, a mindent akarás, és a jó magasra kapaszkodás utáni jó nagy zuhanás.

Akkor is váraoztam valakire a vizsgáló helyiség előtt, amikor mellem telepedett DJ Egom, az esztergomi éjszakai élet császára. Messze van

tőlünk Esztergom, de sokan kezeltetik magukat más megyékben (néha más országban), akikről – hazai pályán – ciki lenne, ha kiderülne, hogy pszichés problémáik vannak. Színészek, újságírók, politikusok, rendőrök, tévés-, rádiós nagymenők, tanárok, orvosok, ügyvédek, sportolók.

DJ Egom 30-35 körüli srác, és szűkebb pátriájában mindenki laza partiarcnak ismeri. Olyannak, akinél nem számít a pénz, akinél mindig akad energiát adó ital és teljesítményfokozó anyag, és aki a buli után otthon folytatja a mókát, mindennap másik csajjal ágyba bújva. Ez az, ami látszik. Ami nem látszik, az a kiegészítés. A császári pozícióból való menekülni vágyás. Különösen azért – vallotta be –, mert Isten már kétszer is megmarkolta a grabancát. Egyszer egy ablakpárkányról, egyszer a Mária Valéria híd korlátjáról rántotta vissza. Ezért tartozik Neki annyival, hogy észhez tér...

Memorial 2